Τι είδους κατανομή είναι αυτή όπου το 53% περίπου του πληθυσμού έχει συγκεντρωθεί στο 3% της γεωγραφικής εκτάσεως της χώρας; Στην Αττική δηλαδή που διαθέτει ελάχιστους φυσικούς πόρους έως καθόλου.
Δεν υπάρχει σε ολόκληρο το κόσμο άλλη χώρα με αυτή την υπερσυγκέντρωση. Η δεύτερη στη λίστα είναι η Αργεντινή με ό,τι αυτό μπορεί να υπονοεί.

Τι είδους κατανομή είναι αυτή όπου το 85% της κεφαλαιακής συγκέντρωσης βρίσκεται στην Αττική με ανάλογες φυσικά επιπτώσεις στις οικονομικές δραστηριότητες;

Τί είδους κατανομή είναι αυτή όπου το 80% του επιστημονικού δυναμικού της Ελλάδας συνωστίζεται στην Αττική αφήνοντας την υπόλοιπη Ελλάδα με πενιχρές επαγγελματικές εξειδικεύσεις;

Τι είδους κατανομή είναι αυτή όπου στην Αττική παράγεται πάνω από το μισό του εθνικού προϊόντος ενώ υπάρχουν περιφέρειες όπως αυτή του Β. Αιγαίου ή της Ηπείρου όπου η συμμετοχή τους στο ΑΕΠ είναι μόλις 1%.

Φυσικά ούτε λόγος να γίνεται για το πολιτιστικό προϊόν. Κατά 90% ό,τι συμβαίνει στο τομέα αυτό λαμβάνει χώρα στην Αθήνα.

Όποιους δείκτες και αν μελετήσει κανείς, (κατά κεφαλή εισόδημα, δημιουργία αγορών, διαπεριφερειακό εμπόριο, επίπεδο εκπαίδευσης, παραγωγική εργασία και παραγωγικότητα, κλπ) θα ανακαλύψει ένα τερατώδες πρότυπο με ένα γιγαντιαίο κεφάλι και ένα ασθενικό και ατροφικό σώμα.

Επιπρόσθετα η κατανομή δημοσίων εσόδων / δαπανών ήταν και είναι ριζικά ανισόρροπη. Τα φορολογικά έσοδα του κέντρου καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος των δαπανών των περιφερειών. Μοιραία κάποια στιγμή το πρότυπο αυτό έσπασε και τα ελλείμματα

εκτοξεύθηκαν στο ουρανό. Προσθέστε σπατάλη, διαφθορά, διαπλοκή και αναξιοκρατία και θα έχετε ολόκληρη την γκάμα των αιτιών της πρόσφατης κρίσης αλλά και όσων θα έλθουν αν δεν αντιμετωπιστούν οι χρόνιες αυτές διαταραχές.

Αυτό το πρότυπο του υπέρ συγκεντρωτισμού απεικονίστηκε φυσικά και στο ίδιο το πολιτικό σύστημα. Δημιουργήθηκαν πολιτικές παρέες που επέβαλαν ηγετικές κυριαρχίες μέσα στα κόμματα τα οποία απώλεσαν και τον συμμετοχικό και το μαζικό και τον δημοκρατικό τους χαρακτήρα.

Ο τύπος αυτός της εθνικής διακυβέρνησης δεν μπορεί να συνεχισθεί γιατί θα αφανίσει σταδιακά ολόκληρο τον Ελληνισμό. Γιατί οι τάσεις που δημιουργούνται στα «ριζά της κοινωνίας» είναι επικίνδυνες και απειλητικές. Ο συνεχής εκσυγχρονισμός της Αττικής ελκύει σαν μαγνήτης όλο και μεγαλύτερα τμήματα του παραγωγικού πληθυσμού ενώ την ίδια στιγμή η ενδοχώρα μένει πίσω, πολύ πίσω σε όλα τα επίπεδα. Φυσικά και θε πρέπει να αναβαθμισθεί η Αθήνα αλλά ταυτόχρονα αυτό θα πρέπει να γίνει και στην ενδοχώρα.

Τι πρέπει να γίνει; Και γιατί αυτό που πρέπει να γίνει δεν απασχολεί κανένα από τα κόμματα που διαγκωνίζονται για την επικυριαρχία στις εκλογές. Δεν το έχουν αντιληφθεί, δεν το έχουν επεξεργαστεί ή δεν συμφέρει η λύση που θεωρείται ορθή και επιβεβλημένη;

Η αλλαγή του τρόπου εθνικής διακυβέρνησης περιλαμβάνει τον κρατικό ορθολογισμό δηλαδή την πάταξη της γραφειοκρατίας και της αναποτελεσματικότητας. Αυτό μπορεί να γίνει εφικτό μόνο με την λειτουργική και διοικητική αποκέντρωση των κρατικών υπηρεσιών. Γιατί παραδείγματος χάριν το υπουργείο Γεωργίας να έχει έδρα την πλατεία Βάθη και όχι την Λάρισα ή τις Σέρρες;

Η διοικητική αποκέντρωση συνεπάγεται και πολιτική αποκέντρωση. Οι αποφάσεις θα πρέπει να λαμβάνονται από τις περιφερειακές μονάδες πολιτικής εξουσίας και όχι από το γραφειοκρατικό κέντρο. Έτσι δηλαδή όπως γίνεται σε κάθε αναπτυγμένη χώρα στην Ευρώπη και στο κόσμο ολόκληρο. Ακόμα και στην Αυστρία που πληθυσμιακά είναι μικρότερη από την Ελλάδα υπάρχουν πολιτικές οντότητες με αυτοδιοίκηση, φορολογικά συστήματα, κεφαλαιακούς πόρους και περιφερειακές αγορές. Σκεφτείτε τι γίνεται στη Γερμανία με τους τοπικούς πρωθυπουργούς ή στην Μ. Βρετανία με τα τοπικά κοινοβούλια.

Άρα το συμπέρασμα που προκύπτει αβίαστα είναι ότι κάθε περιφέρεια θα πρέπει να αποκτήσει δική της πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ταυτότητα, να αναπτύξει διαπεριφερειακές συναλλαγές και να ενισχύσει έτσι το εθνικό προϊόν της Ελλάδας. Στην ουσία αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να λάβουν ουσία οι ενδιάμεσοι θεσμοί διαμοιρασμού της εξουσίας ανάμεσα στο κέντρο και στον πολίτη.

Ο προεκλογικός «διάλογος» που διεξάγεται είτε από τους αρχηγούς είτε από τα στελέχη των κομμάτων δεν έχει αναφερθεί σ' αυτά τα θέματα, αλλά ούτε καν τα έχει ακουμπήσει.

Ένα αποκεντρωμένο διακυβερνητικό πρότυπο είναι και το μόνο οικονομικά αποτελεσματικό. Γιατί είναι σε θέση να αξιοποιήσει κάθε φυσικό και ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της χώρας και γιατί έτσι αναδεικνύονται πολιτιστικά και ιστορικά οι καταγωγικές ρίζες των Ελλήνων. Το πρότυπο αυτό θα επιτύχει μεγάλες οικονομικές κλίμακες και για την Αττική γιατί θα μειώσει το κοινωνικό κόστος των συναλλαγών αλλά και θα τονώσει τις οικονομικές δραστηριότητες στην ενδοχώρα γιατί οι φυσικοί πόροι θα προσελκύσουν κεφαλαιακούς πόρους.

Άλλωστε ό,τι μας παραδόθηκε από την ιστορία αυτό ακριβώς διδάσκει. Όταν οι Έλληνες είχαν την δυνατότητα να παίρνουν άμεσα τις αποφάσεις για τη ζωή τους τότε μόνο πέτυχαν επιτεύγματα. Να θυμηθούμε τα βυζαντινά Θέματα, την άμεση δημοκρατία της Πόλης / κράτους, τις ελληνικές κοινότητες επί οθωμανικής κατοχής, τα καποδιστριακά καντόνια και τις παροικίες της διασποράς, για να βεβαιωθούμε ότι ο υπέρ συγκεντρωτισμός εκτός του ότι είναι απόδειξη καθυστερημένων δομών είναι και αντίθετος στην ελληνική ιστορία και την χαρακτηριολογία του Έλληνα. Αφαιρεί κάθε ικμάδα δημιουργίας και εκτρέφει αντικοινωνικές και παρασιτικές συμπεριφορές εξαπάτησης.

Αν λοιπόν δεν αντιμετωπιστούν οι συνέπειες που προκαλεί αυτό το διακυβερνητικό πρότυπο τότε όσο καλή πρόθεση και αν έχει και όσο καλός και ικανός και αν είναι ο νέος πρωθυπουργός και η κυβέρνηση του θα είναι αδύνατον να αντιμετωπίσουν ανάλογα φαινόμενα οικονομικής και κοινωνικής κρίσης.

Τα θέματα αυτά δεν έχουν ούτε αριστερή ούτε δεξιά ταυτότητα. Είναι θεμελιώδη θέματα εθνικής οργάνωσης της χώρας και απαιτούν πολιτική συνεργασία και εθνική συναίνεση. Δυστυχώς όμως δεν περιλαμβάνονται στην ατζέντα των κομματικών διαπληκτισμών. Αντίθετα η οριακή αυξομείωση των φόρων, οι καταγγελίες της ψευδολογίας, οι καταγγελίες της υποσχεσιολογίας, κλπ, κινητοποιούν τα άρχοντα στοιχεία του θυμικού και

του επιφανειακού συναισθηματισμού.

Τα μείζονα θέματα όπως αυτά του διακυβερνητικού προτύπου, που εδώ μόνο τα θίγω σε πρώτο επίπεδο χωρίς να εισχωρώ σε λεπτομερή ανάλυση, θεωρούνται λυμένα στις περισσότερες χώρες του αναπτυγμένου κόσμου. Αλλά και πολλές αναπτυσσόμενες χώρες έχουν βρει ένα δρόμο ορθολογικών και αποτελεσματικών κατανομών και συνδυασμών των ανθρώπινων πόρων, των κεφαλαιακών και των τεχνολογικών που οδηγούν σε θετικά αποτελέσματα. Στην Ελλάδα αν και μετά τον πόλεμο η αστυφιλία θεωρήθηκε εν μέρει δικαιολογημένη το κύριο μέλημα του πολιτικού και οικονομικού συστήματος ήταν πως θα αναπτυχθεί και εκβιομηχανισθεί η Αττικοβοιωτία με οποιοδήποτε τίμημα και επίσης υπέρ συγκεντρωτικά. Κατά τη δεκαετία του ’80 τέθηκαν τα θέματα αυτά, της αποκέντρωσης και της περιφερειακής ανάπτυξης, επί τάπητος αλλά μετά ως δια μαγείας, ξεχάστηκαν εντελώς ξαφνικά και απότομα.

Δυστυχώς είναι τόσο επιτακτική η ανάγκη να αντιμετωπιστούν οι καταστάσεις αυτές που μία ακόμα αναβολή θα οδηγήσει σε χειρότερα αποτελέσματα ίσως και εθνικής κυριαρχίας που θα είναι πολύ δύσκολο να αντιστραφούν.

Κουρματζής Θάνος